

Ander werk van Folkert Oldersma

en Frodo De Decker bij Clavis

Voor hete vuren

Werk aan de winkel

Folkert Oldersma

Allen voor één

© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Frodo De Decker

Trefw.: vriendschap, mensenhandel, vluchtelingen

NUR 282

ISBN 978 90 448 3967 8

D/2020/4124/244

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.folkertoldersma.nl

www.frododedecker.com

1

UIT VAREN

BRIT

Angstig keken we naar de speedboot, die met enorme snelheid op ons afstoomde. Vliegensvlug sprongen we op en we wilden juist overboord springen, toen het roer van het razende monster op echt het allerlaatste moment werd omgegooid. Daardoor werden wij kletsnat gespreid en een grote gulp water belandde in ons bootje. Vervaarlijk schommelden we heen en weer

en het zeil van *Mijn trots* klapperde in de wind. Snel ging ik weer zitten en ik pakte de helmstok beet, terwijl Boris het zeil strak trok.

Het was een schitterende dag voor een zeiltocht, hadden we die ochtend vastgesteld. Het was warm weer met genoeg wind om ons ergens naartoe te brengen. Ondanks dat mooie weer was het rustig op het meer.

Boris had me gevraagd mee te gaan naar de stad en omdat ik nog maar net de trotse eigenaresse van een zeilbootje was, stelde ik voor over het water te gaan. Daar had hij geen bezwaar tegen, al kon hij mijn bootje niet echt waarderen. Samen fietsten we naar Bert Boot, aan wiens aanlegsteiger mijn vaartuig lag.

De vorige zomer had ik bij Bert een zakcentje verdiend door hem te helpen bij het onderhoud en verhuren van zijn roeiboten. Mijn zeilbootje mocht ik bij hem stallen. Later dit jaar zou het in zijn grote schuur kunnen overwinteren. En dat allemaal gratis. Bert is een schat, al denken velen in ons dorp daar anders over. Boris bijvoorbeeld was aanvankelijk behoorlijk bang voor hem. Bert kan namelijk nogal een brombeer zijn, en kortaf. Maar als je hem eenmaal beter kent, zoals ik, dan weet je dat het puur buitenkant is en dat hij over een groot hart beschikt.

Mijn bootje is van polyester en dat vindt Bert maar niks. Hij zweert bij, zoals hij het noemt, 'eerlijk materiaal'. Een boot moet volgens hem van hout zijn. Desondanks mag mijn kunststoffen bootje tussen zijn houten roeiboten aan de steiger liggen.

Het bootje heb ik van een neef gekregen. Het is maar een klein zeilbootje voor beginners, en mijn neef was er inmiddels te groot en te oud voor, vond hij. Hij wilde het maar

al te graag aan mij kwijt. En dat voor niks, als cadeautje. Nou, daar had ik natuurlijk niets op tegen.

Ramon, zo heet mijn neef, is de zoon van mijn moeders broer en bij gebrek aan een echte, zie ik hem zo'n beetje als mijn grote broer. Op zijn beurt, hij is enig kind, ziet hij mijn broertje Tim en mij als een soort broertje en zusje. Het is fijn zo'n neef te hebben; hij leerde me eerder bijvoorbeeld skaten, ik kreeg zijn skelter ook al en recent heeft hij een helm voor me gekocht, zodat ik bij hem achter op de motor mee kan rijden. Thuis hebben we het niet zo breed. Mijn vader heeft ons in de steek gelaten en mijn moeder staat er alleen voor, en dat gaat haar niet makkelijk af. Daarom is zo'n neef die je zo nu en dan iets toestopt, zoals deze keer een bootje, een geweldige uitkomst.

Als Boris meevaart bedien ik de helmstok en regelt hij het zeil, maar het is de bedoeling dat je het kleine bootje in je eentje kunt bedienen. Daar is het vaartuig helemaal op berekend. Ramon heeft het 'Mijn trots' genoemd, een vreselijke naam, ook al dekt hij wel de lading. Ik durf de naam niet te veranderen, want als je dat doet, zo wordt al eeuwenlang beweerd, brengt het ongeluk.

Verderop zagen we de speedboot de steven wenden en opnieuw voluit gas geven. Voor een tweede keer stormde zij recht op ons af. De drie jongens aan boord hadden grote pret. Wij niet. Wij beschikten niet over een motor; wij waren geheel afhankelijk van de wind en daardoor waren we wel een heel gemakkelijke prooi voor deze etters. Met Boris aan boord waren we al langzamer en lagen we bovendien dieper in het water.

Hoe natter wij werden, hoe groter hun lol. Het zou natuurlijk helemaal geslaagd voor hen zijn als ons bootje omsloeg. Dat plezier verschaften we hun liever niet. De jongens hadden geluk dat de waterpolitie niet in de buurt was, want die trad tegenwoordig streng op tegen racen op het meer. Ik vroeg me ook af of ze wel de leeftijd hadden om een speedboot te mogen besturen. Vast niet. Over een vaarbewijs zouden ze ook wel niet beschikken. Niemand die ze terecht kon wijzen, niemand in de buurt die ons kon helpen. Inmiddels loosde Boris water met het conservenblikje dat ik speciaal daarvoor aan boord had.

Boris ken ik zowat mijn hele leven al en zo lang zijn wij ook bevriend. Waar ik ben, is hij en omgekeerd. Het voelt gewoon heel vertrouwd met hem. Ruzies tussen ons kan ik me niet herinneren, al hebben we natuurlijk wel af en toe een meningsverschil. Ik plaag hem ook graag, waar hij niet altijd even goed tegen kan. Boris neemt namelijk bijna alles serieus, vaak te serieus, vind ik, en aan die houding probeer ik met mijn geplaag iets te doen.

Al waarden mijn klasgenoten Boris, toch voel je dat ze hem wat duf vinden. ‘Het professortje’ noemen ze hem soms smalend. Maar ik vind hem allesbehalve duf. Boris heeft goede

ideeën, je kunt op hem rekenen en zelfs op de spannendste momenten laat hij het niet afweten; dan is hij inventief en dapper. Een prima maatje dus. Zoals ook nu met die etters op het meer. Hij raakte geheel niet in paniek.

In grote vaart kwam de speedboot recht op ons afgestormd.

‘Laat het zeil zakken!’ riep ik naar Boris.

‘Strijken. Strijk het zeil, heet dat,’ verbeterde hij mij.

‘Boris, nu niet moeilijk doen. Neer, dat zeil!’

Boris en zijn vader delen twee passies. De ene bestaat uit alles wat met computers te maken heeft – het liefst schrijven ze hun eigen programma’s en lossen ze moeilijke computerproblemen op – de andere is zeilen. Vandaar dat Boris het over het strijken van het zeil heeft; hij bezigt graag die aparte taal die met zeilen en water verbonden is.

In Schuytendam, de stad die dicht bij ons dorp ligt en waar we naartoe voeren, ligt het zeiljacht van de vader van Boris. Thuis hebben ze boeken, schilderijen, posters en modellen van zeilschepen uit het verleden, voornamelijk uit de Gouden Eeuw. Daar kunnen ze je van alles over vertellen, waarbij Boris in zijn enthousiasme regelmatig doorschiet en het professortje in hem naar boven komt.

Ik draaide ons scheepje in de wind, het zeil klapperde en werd door Boris neergehaald. We dobberden op het water. We waren weerloos, we konden niks tegen deze jongens ondernemen. We wachtten op wat er stond te gebeuren.

De speedboot, die grote golven buiswater achter zich liet, danste door de snelheid op het water en voer nog steeds recht op ons af. Deze keer besloten de jongens pesterig rondjes om ons heen te varen. Ons bootje schommelde weer ver-vaarlijk.

‘Jullie hebben je lol gehad, laat ons nu,’ riep ik naar de drie jongens.

‘Dat zou je wel willen!’ werd er geantwoord.

‘Dat wordt zinken,’ riep een andere grapjas.

We hielden ons stevig vast. Weer liep er water over de rand ons bootje in.

‘Hou op, klojo’s!’ schreeuwde ik woest.

‘Nooit niet,’ was het antwoord.

De speedboot stopte met het varen van rondjes om ons heen en voer weg, maar we rekenden erop dat de jongens terug zouden komen. Boris hoosde weer uit alle macht met het conservenblikje. Dat was voorlopig het enige wat we konden doen. Op de vlucht slaan was er niet bij. Actie ondernemen

tegen de speedboot al helemaal niet. Mijn bootje was absoluut niet opgewassen tegen het geweld van de speedboot. Zoals gezegd is het maar een klein eenpersoonsbootje bedoeld om in te leren zeilen. Ze hebben me verteld dat het oorspronkelijk in de Verenigde Staten is ontwikkeld op basis van een zeepkist met een zeil erop. Plagend noemt Bert Boot het ‘een drijvende badkuip met een zeiltje’.

Inderdaad zagen we de speedboot verderop keren en in onze richting terugvaren. We wisten wat er ging gebeuren, maar we konden dus niks ondernemen. De boot gaf gas, brulde en de voorsteven verhief zich boven het water.

‘Houden ze dan nooit op?’ vroeg Boris.

‘Ze willen ons in het water zien liggen,’ antwoordde ik.

‘Daar ben ik ook bang voor.’

We maakten ons klaar voor een volgende aanval en hielden ons stevig vast. Maar we zaten ook gereed om snel op te staan en van boord te springen, mocht dat nodig zijn als de jongens zo gek zouden zijn om ons te overvaren.

Opeens stopte het gebrul. De motor pruttelde, sloeg af en de boot dreef tot vlak bij ons, waar ze net zo stil bleef liggen als *Mijn trots*. Verwoed probeerden de jongens de motor weer aan de praat te krijgen.

‘Verdomme, de benzine is op,’ hoorde ik een van de jongens zeggen.

‘Het is zeker te veel gevraagd om ons op sleeptouw te nemen?’ vroeg een ander aan ons.

‘Veel te veel gevraagd,’ antwoordde Boris.

‘Dat wordt fijn peddelen met jullie handjes, boys,’ vulde ik aan.

‘Hé, je kunt toch wel tegen een geintje?’

‘Geintje? Was dat van jullie een geintje?’ vroeg Boris boos.

‘Dat jullie stilliggen, vind ik best wel geinig,’ riep ik ze toe.

‘Boris, het zeil,’ commandeerde ik meteen daarop.

‘Dat heet ...’ begon Boris.

‘Boris!’

‘Aye, aye, kapitein,’ zei hij toen en hij salueerde.

Meteen daarna hees hij het zeil, terwijl ik ons bootje draaide, zodat de wind het zeil optimaal vulde. We voeren weg van de speedboot.

‘Kom op, doe niet zo flauw,’ werd ons nageroepen.

‘Moeten jullie vooral zeggen,’ riep ik luid terug.

We voeren voor de wind verder in de richting van Schuytendam. Vanaf het meer zagen we het zo bekende silhouet van de stad met de twee kenmerkende kerktorens. Eén was niet

afgebouwd, omdat tijdens de bouw de grond verzakte en de toren die van Pisa na ging doen. Ze geven aan waar het oude centrum zich bevindt, met daarachter de skyline van hoge flat- en kantoorgebouwen.

Achter ons hoorden we een groot vrachtschip toeteren. Het koerste recht op de speedboot af. De jongens stonden rechtop in de speedboot en ze gebaarden druk naar het schip om niet te worden overvaren. Misschien konden ze alsnog een sleepje krijgen ...

2

VERNIELD

BORIS

Op school waren we bezig met de voorbereidingen voor de uitvoering van een musical. De 'eindmusical' werd hij wel genoemd, omdat we er ons verblijf op de basisschool mee zouden afsluiten. Het beloofde een geweldig spektakelstuk te worden. Alle klasgenoten werkten er fanatiek aan mee. Van onze meester kregen we alle ruimte om ideeën in te brengen. Brit was